

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2020. december 17.*

„Fellebbezés – Állami támogatások – Az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése – Általános gazdasági érdekű szolgáltatások (ágész) – Európai uniós keretszabály – Közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatás – Postai ágazat – 97/67/EK irányelv – 7. cikk – Az egyetemes szolgáltatási kötelezettségekből eredő nettó költségek ellentételezése – A támogatást a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozat”

A C-431/19. P. és C-432/19. P. sz. egyesített ügyekben,

az **Inpost Paczkomaty sp. z o.o.** (székhelye: Krakkó [Lengyelország], képviseli: M. Doktor radca prawny)

fellebbezőnek a C-431/19. P. sz. ügyben

és

az **Inpost S. A.** (székhelye: Krakkó [Lengyelország], képviseli: W. Knopkiewicz radca prawny)

fellebbezőnek a C-432/19. P. sz. ügyben

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2019. június 5-én benyújtott két fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselek: D. Recchia, K. Blanck és K. Herrmann, meghatalmazotti minőségben),

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Lengyel Köztársaság** (képviselek: B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben),

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, C. Lycourgos (előadó) és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: E. Tanchev,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezéseikkel az Inpost Paczkomaty sp. z o.o. és az Inpost S. A. az Európai Unió Törvényszéke 2019. március 19-i Inpost Paczkomaty és Inpost kontra Bizottság ítéletének (T-282/16 és T-283/16, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2019:168) hatályon kívül helyezését kérik, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a 2015. november 26-i C(2015) 8236 final bizottsági határozat megsemmisítése iránt benyújtott kereseteiket, amely határozatban a Bizottság nem emelt kifogást a 2013. január 1-je és 2015. december 31. közötti időszakban a Poczta Polskát terhelő egyetemes postai szolgáltatási kötelezettségek e társaság általi teljesítéséből eredő nettó költségek ellentételezése formájában a Poczta Polska részére nyújtott támogatásra vonatkozó, a lengyel hatóságok által bejelentett intézkedéssel szemben (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

Az uniós jog

A postai szolgáltatások

- 2 A 2008. február 20-i 2008/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2008. L 52., 3. o.; helyesbítés: HL 2015. L 225., 49. o.) módosított, a közösségi postai szolgáltatások belső piacának fejlesztésére és a szolgáltatás minőségének javítására vonatkozó közös szabályokról szóló, 1997. december 15-i 97/67/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1998. L 15., 14. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 3. kötet, 71. o.; helyesbítés: HL 2015. L 47., 34. o.; a továbbiakban: postai irányelv) „Az egyetemes szolgáltatások finanszírozása” című 7. cikke szerint:

„(1) A tagállamok nem adhatnak vagy tarthatnak fenn a postai szolgáltatások bevezetésére és nyújtására vonatkozó kizárólagos vagy különleges jogokat. A tagállamok a (2), (3) és (4) bekezdésben meghatározott eszközök közül egy vagy több felhasználásával vagy a Szerződéssel összhangban lévő egyéb módon finanszírozhatják az egyetemes szolgáltatások nyújtását.

(2) A tagállamok az egyetemes szolgáltatások nyújtását az alkalmazandó közbeszerzési szabályokkal és rendelkezésekkel összhangban álló közbeszerzési eljárás – többek között az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben [(HL 2004. L 134., 114. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 7. kötet, 132. o.)] meghatározott versenypárbeszéd vagy előzetes versenyeztetéssel vagy előzetes versenyeztetés nélkül történő tárgyalásos eljárás – keretében is biztosíthatják.

(3) Amennyiben egy tagállam azt állapítja meg, hogy az ezen irányelv szerinti egyetemes szolgáltatási kötelezettségek az I. melléklet figyelembevételével kiszámított nettó költséget vonnak maguk után, és méltánytalan pénzügyi terhet jelentenek az egyetemes szolgáltató(k) számára, a következőket vezetheti be:

- a) egy, az érintett vállalkozás(ok) állami alapokból történő kompenzálására szolgáló mechanizmust; vagy
- b) egy, az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek a szolgáltatók és/vagy a felhasználók közötti megosztására szolgáló mechanizmust.

(4) Ha a (3) bekezdés b) pontjával összhangban a nettó költségek megosztására kerül sor, a tagállamok létrehozhatnak egy, a szolgáltatók és/vagy a felhasználók által fizetett díjakból finanszírozott kompenzációs alapot, amelyet a kedvezményezettől vagy kedvezményezettektől független testület kezel. A tagállamok a 9. cikk (2) bekezdése alapján az engedélyek megadásakor feltételül szabhatják az alaphoz való pénzügyi hozzájárulást vagy egyetemes szolgáltatási kötelezettség teljesítését. Az egyetemes szolgáltató(k) 3. cikkben említett egyetemes szolgáltatási kötelezettségei finanszírozhatók ilyen módon.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a kompenzációs alap létrehozásakor, valamint a (3) és (4) bekezdésben említett pénzügyi hozzájárulások szintjének meghatározásakor az átláthatóság, a megkülönböztetésmentesség és az arányosság elvét tiszteletben tartják. A (3) és (4) bekezdéssel összhangban hozott döntéseknek objektív és ellenőrizhető kritériumokon kell alapulniuk, és azokat nyilvánosságra kell hozni.”

- 3 Ezen irányelv 8. cikke szerint annak 7. cikkének rendelkezései nem érintik a tagállamok arra vonatkozó jogát, hogy nemzeti jogszabályaik szerint megszervezzék a közforgalmi útvonalak mentén levélgyűjtő szekrények elhelyezését, a postai bélyegek kibocsátását, illetve a bírósági vagy közigazgatási eljárások során igénybe vett ajánlott postai szolgáltatásokat.

Általános gazdasági érdekű szolgáltatásokra vonatkozó keretszabály

- 4 „A közszolgáltatás ellentételezése formájában nyújtott állami támogatásról szóló európai uniós keretszabály (2011)” (HL 2012. C 8., 15. o.; a továbbiakban: ágésszkeretszabály) című európai bizottsági közlemény „A[z EUMSZ] 106. cikkében említett valódi általános gazdasági érdekű szolgáltatás” című 2.2. szakaszának 14. pontja a következőképpen rendelkezik:

„A jelen közleményben meghatározott elvek alkalmazási köre kapcsán a tagállamoknak be kell mutatniuk, hogy a felhasználók és a szolgáltatók érdekeinek figyelembevétele érdekében nyilvános konzultáció vagy más alkalmas eszköz segítségével kellően mérlegelték közszolgáltatás iránti igényeiket. Ez az előírás nem alkalmazandó, amennyiben nyilvánvaló, hogy egy újabb konzultáció nem eredményez jelentős hozzáadott értéket egy nemrégiben végzett konzultációhoz képest.”

- 5 Az ágésszkeretszabály „Az uniós közbeszerzési szabályoknak való megfelelés” című 2.6. szakaszának 19. pontja szerint:

„A[z EUMSZ] 106. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben a támogatás csak akkor tekinthető a belső piaccal összeegyeztethetőnek, ha a felelős hatóság az adott vállalkozás szolgáltatásnyújtással való megbízásakor megfelel a vonatkozó uniós közbeszerzési szabályoknak, vagy arra kötelezettséget vállal. Ideértendők a közvetlenül a Szerződésből és adott esetben a másodlagos uniós jogból eredő, átláthatósággal, egyenlő bánásmóddal és megkülönböztetésmentességgel kapcsolatos vonatkozó

követelmények is. A szóban forgó szabályoknak és követelményeknek nem megfelelő támogatás vélhetően olyan mértékben befolyásolja a kereskedelem fejlődését, amely a Szerződés 106. cikkének (2) bekezdése szerint ellentétes az Unió érdekeivel.”

- 6 E keretszabály „Az ellentételezés összege” című 2.8. szakaszának 25. pontja kimondja:

„A nettó elkerülhető költség módszere szerint a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséhez szükséges vagy várhatóan szükséges nettó költség a szolgáltató közszolgáltatási kötelezettség melletti nettó működési költsége és ugyanazon szolgáltató ilyen kötelezettség nélküli nettó működési költsége vagy nyeresége közötti különbség. Kellő figyelmet kell szentelni azon költségek, illetve bevételek pontos felmérésének, amelyeket a szolgáltató a közszolgáltatási kötelezettség nélkül várhatóan el fog kerülni, illetve várhatóan nem fog realizálni. A nettó költség számításával az általános gazdasági érdekű szolgáltatás nyújtójának adott előnyöket, közöttük az immateriális előnyöket kell lehetőség szerint értékelni.”

- 7 Az említett keretszabály „Esetleges további követelmények ahhoz, hogy az ellentételezés ne befolyásolja olyan mértékben a kereskedelem fejlődését, amely ellentétes az Unió érdekeivel” című 2.9. szakaszának 51., 52. és 56. pontja kimondja:

„51. A 2.1–2.8. szakaszában meghatározott követelmények rendszerint elégségesek annak biztosításához, hogy a támogatás ne torzítsa a versenyt oly módon, amely ellentétes az Unió érdekeivel.

52. Kivételes körülmények között előfordulhat azonban, hogy a belső piacon kezeletlenek maradnak bizonyos komoly versenytorzulások, valamint hogy a támogatás az Unió érdekével ellentétes mértékben befolyásolhatja a kereskedelmet.

[...]

56. Mélyrehatóbb értékelést igényelhet az az eset is, amikor egy tagállam versenyeztetési eljárás nélkül bíz meg egy közszolgáltatót általános gazdasági érdekű szolgáltatások nyújtásának feladatával egy olyan nem védett piacon, amelyen az általános gazdasági érdekű szolgáltatások hiányában már most is vagy várhatóan a közeljövőben nyújtanak nagyon hasonló szolgáltatásokat. A kereskedelem fejlődésére gyakorolt kedvezőtlen hatások még hangsúlyosabbak lehetnek, ha az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokat a tényleges vagy lehetséges szolgáltatók költségeinél alacsonyabb díjon kínálják, és ezzel lezárják a piacot. A Bizottság – teljes mértékben tiszteletben tartva, hogy a tagállamok jelentős mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek az általános gazdasági érdekű szolgáltatás meghatározását illetően – módosításokat kérhet például a támogatás odaítélését illetően, amennyiben észszerűen levezethető, hogy az általános gazdasági érdekű szolgáltatás a felhasználó szempontjából azonos feltételek mellett kevésbé torzító módon és az állam számára alacsonyabb költséggel is nyújtható.”

- 8 Az ágésszeretszabály „Átláthatóság” című 2.10. szakaszának 60. pontja kimondja:

„A jelen közlemény hatályába tartozó általános gazdasági érdekű szolgáltatások [helyesen: Az általános gazdasági érdekű szolgáltatásoknak a jelen közlemény hatálya alá tartozó minden egyes ellentételezése] tekintetében a tagállamoknak közzé kell tenniük az alábbi információkat az interneten vagy egyéb megfelelő módon:

- a) a 14. pontban említett nyilvános konzultáció vagy más alkalmas eszköz eredménye;
- b) a közszolgáltatási kötelezettségek tartalma és időtartama;
- c) a vállalkozás és adott esetben az érintett terület;

d) a vállalkozásnak nyújtott támogatás éves összesítésben.”

A lengyel jog

- 9 Lengyelországban a postai irányelvet a 2012. november 23-i ustawa Prawo pocztowe (a postáról szóló törvény) (Dz. U. 2012, 1529. tétel) (a továbbiakban: a postáról szóló törvény) ültette át. A postáról szóló törvény 3. cikkének 30. pontja szerint az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatások ebben a tagállamban a levél- és postaicsomag-küldeményeket, valamint a vakoknak szóló küldeményeket magukban foglaló azon szolgáltatásokat jelentik, amelyeket nem a kijelölt szolgáltató teljesít az egyetemes szolgáltatási kötelezettségei keretében.
- 10 E törvény 45. és 46. cikkéből következik, hogy az egyetemes postai szolgáltatás címén a postai levelek és csomagok szállítását és szétosztását minden munkanapon, hetente pedig legalább öt napon keresztül biztosítani kell. Az érintett postai küldemények tömege nem haladhatja meg a 2000 grammot, a csomagok tömege azonban egészen 10 000 grammig terjedhet.

A jogvita előzményei

- 11 A Poczta Polska (a továbbiakban: PP) lengyel részvénytársaság, amelynek egyetlen részvényese a Lengyel Köztársaság államkincstára. A jelen ügyben vizsgált tényállás megvalósulásának időpontjában a tevékenysége alapvetően az egyetemes postai szolgáltatásokra, valamint a futárszolgáltatásokra terjedt ki, amelyek kapcsán ekkor Lengyelország első számú szolgáltatója volt.
- 12 A postáról szóló törvény alapján 178. cikkének (1) bekezdése a lengyel postai szolgáltatás reformjának végrehajtását első lépésben és a 2013. január 1-jétől számított három évre a PP-re bízta, amely így Lengyelország egész területén köteles volt ellátni az egyetemes postai szolgáltatási kötelezettségeket.
- 13 A lengyel hatóságok 2014. június 10-én olyan támogatási programot jelentettek be a Bizottságnak, amely egyrészt az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségeinek megosztási mechanizmusára, másrészt pedig az e mechanizmus kialakításához képest kiegészítő jellegű kompenzációs alap létrehozására vonatkozott.
- 14 A kompenzációs alapot részben azokból a hozzájárulásokból finanszírozták, amelyeket az érintett postai szolgáltatók kötelesek voltak az említett alapba utalni, részben pedig az állami költségvetésből.
- 15 Különösen, a postáról szóló törvény 108. cikkének (2) bekezdésében előírt hozzájárulási kötelezettség az egyenértékű egyetemes szolgáltatásokat nyújtó postai szolgáltatókra vonatkozott, amelyek e jogcímen elért éves bevételének ugyanakkor 1 millió zloty (PLN) (hőzzávetőleg 218 603 euró) felett kellett lennie. Az egyes érintett szolgáltatók által fizetendő összeg éves szinten egyik esetben sem haladhatta meg az egyetemes szolgáltatásaiból származó bevételek összegének 2%-os felső határát.
- 16 E mechanizmust, amelyet eredetileg a 2013-tól 2026-ig terjedő időszak lefedése érdekében írtak elő, végül a hatáskörrel rendelkező lengyel hatóságok által 2015. január 5-én a Bizottságnak megküldött levélben a 2013-tól 2015-ig terjedő időszakra korlátozták (a továbbiakban: nemzeti kompenzációs rendszer vagy a szóban forgó intézkedés).
- 17 A lengyel Integer.pl S. A. cégcsoporthoz tartozó fellebbezőknek hozzá kellett járulniuk a kompenzációs alap finanszírozásához.
- 18 A Bizottság 2015. november 26-án, az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i 2015/1589/EU tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.) 4. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadta a vitatott határozatot, amelyben úgy döntött, hogy a

nemzeti kompenzációs rendszerrel szemben nem emel kifogást azon az alapon, hogy a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásról van szó. A Bizottság szerint az ágészkeretszabály 2.1.–2.8. szakaszában meghatározott kritériumok alapján a szóban forgó intézkedés nem olyan jellegű, hogy az Unió érdekével ellentétes mértékben befolyásolja a kereskedelmet. Ezenkívül a kompenzációs alap működési elvei nem eredményeznek súlyos versenytorzulásokat, vagyis nincs szükség további követelményekre annak biztosítása érdekében, hogy a kereskedelem fejlődése ne legyen az Unió érdekeivel ellentétes mértékben befolyásolva.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 19 A Törvényszék Hivatalához 2016. május 30-án benyújtott keresetleveleikkel a fellebbezők két keresetet terjesztettek elő a vitatott határozat megsemmisítése iránt.
- 20 A Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2016. október 28-i végzésével engedélyezte a Lengyel Köztársaság számára, hogy a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon az eljárásba.
- 21 Az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az eljárást befejező határozat meghozatala érdekében a Törvényszék harmadik tanácsának elnöke 2016. november 14-i határozatával egyesítette a fellebbezők kereseteit.
- 22 A kereseteik alátámasztása érdekében a fellebbezők hét jogalapot hoztak fel, amelyek lényegében a következőkön alapulnak: az első három jogalap az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének azáltal történő megsértésén, hogy nem tartották tiszteletben az ágészkeretszabályt és a postai irányelv 7. cikkét; a negyedik jogalap ezen irányelv 7. és 8. cikkének megsértésén, az ötödik jogalap az EUMSZ 102. cikk és az EUMSZ 106. cikk (1) bekezdésének megsértésén, a hatodik jogalap az Európai Unió Alapjogi Chartája 16. és 17. cikkének megsértésén, a hetedik jogalap pedig az indokolási kötelezettség megsértésén.
- 23 A megtámadott ítéletben a Törvényszék e jogalapok mindegyikét elutasította, és így a kereset egészét elutasította.

A felek kérelmei

- 24 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
 - semmisítse meg a vitatott határozatot, és
 - a Bizottságot kötelezze a jelen fellebbezési eljárás, valamint az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére.
- 25 A Bizottság és a lengyel kormány azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezéseket, és a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésekről

- 26 Fellebbezéseik alátámasztása érdekében a fellebbezők négy jogalapra hivatkoznak, amelyek lényegében egybeesnek a megsemmisítés iránti keresetük első öt jogalapjával. E fellebbezési jogalapok az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapulnak, mivel az ágészkeretszabály több

követelményét nem tartották be (első–harmadik jogalap), az EUM-Szerződés közbeszerzésre vonatkozó elveinek megsértésén (első jogalap), valamint a postai irányelv 7. cikkének megsértésén (első, harmadik és negyedik jogalap).

Az első jogalapról

A felek érvei

- 27 Első jogalapjukban a fellebbezők egyrészt az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésére hivatkoznak, amennyiben a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az ágésszeretszabály 19. pontjában foglalt követelményeket tiszteletben tartották, másrészt a közbeszerzések során a hátrányos megkülönböztetés tilalma, az egyenlő bánásmód és az átláthatóság elvének megsértésére, valamint a postai irányelv 7. cikke (2) bekezdésének téves értelmezésére.
- 28 A fellebbezők úgy vélik, hogy még abban az esetben is, ha valamely tagállam a közbeszerzési eljárásokon kívül, jogalkotási úton jelöli ki az egyetemes szolgáltatót, a törvény elfogadásának és kihirdetésének folyamatát az átláthatóság, a hátrányos megkülönböztetés tilalma és az egyenlő bánásmód követelményének tiszteletben tartására tekintettel kell értékelni. A jelen ügyben a nemzeti hatóságok megtévesztették az érintett szolgáltatókat azzal, hogy a kompenzációs alaphoz való hozzájárulás mértékét a végül bevezetett mértéknél 100%-kal alacsonyabb mértékben adták meg, megfosztva ezáltal e szolgáltatókat bármely nyereségtől, és veszteségessé téve őket. Az egyetemes szolgáltató kijelölésének ilyen módja sérti az átláthatóság követelményét.
- 29 A fellebbezők válaszukban kifejtik, hogy az első jogalap elfogadható, mivel kifejezetten azt állították, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy azon jogi aktus elfogadásának és kihirdetésének pusztá ténye, amely alapján a PP egyetemes szolgáltatást nyújtott, elegendő annak megállapításához, hogy az ágésszeretszabály 19. pontjából eredő követelmények teljesültek.
- 30 A Bizottság és a lengyel kormány úgy véli, hogy az első jogalap elfogadhatatlan. Ez a kormány hozzáteszi, hogy e jogalap mindenestre megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

- 31 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdése, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése, valamint az Európai Unió Bírósága eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontja és 169. cikkének (2) bekezdése szerint a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a Törvényszék azon határozatának kifogásolt részeit, amelynek megsemmisítését kérik, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket. Az ilyen jellemzőkkel nem rendelkező fellebbezés ugyanis nem lehet olyan jogi értékelés tárgya, amely lehetővé teszi a Bíróság számára, hogy az érintett területen ellássa feladatát és elvégezze jogszerűségi vizsgálatát (2018. február 1-jei Panalpina World Transport [Holding] és társai kontra Bizottság ítélet, C-271/16 P, nem tették közzé, EU:C:2018:59, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 Márpedig az első jogalapjuk keretében a fellebbezők lényegében azon követelmények megjelölésére szorítkoznak, amelyek véleményük szerint az ágésszeretszabály 19. pontjából következnek a hátrányos megkülönböztetés tilalma, az egyenlő bánásmód és az átláthatóság elvének tiszteletben tartása tekintetében, anélkül azonban, hogy pontosan azonosítsanak a megtámadott ítéletben állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazást.

- 33 Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amit a válaszukban állítanak, a jelen ítélet előző pontjában megállapított hiányosságokat nem orvosolja pusztán az az állítás, amely szerint a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy azon jogi aktus elfogadásának és kihirdetésének pusztán ténye, amely alapján a PP egyetemes szolgáltatást nyújtott, elegendő annak megállapításához, hogy az ágézszeretszabály 19. pontjából eredő követelmények teljesülnek.
- 34 Ezenkívül a fellebbezők egyáltalán nem utalnak a postai irányelv 7. cikke (2) bekezdésének állítólagos megsértésére.
- 35 Ebből következik, hogy az első jogalap elfogadhatatlan.

A második jogalapról

A felek érvei

- 36 Második jogalapjukban a fellebbezők lényegében arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék megsértette az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdését, amennyiben tévesen azt állapította meg, hogy az ágézszeretszabály 14. és 60. pontjában foglalt követelményeket tiszteletben tartották.
- 37 A második jogalap első részében a fellebbezők a megtámadott ítélet 46–48. és 51. pontját vitatják, és azt állítják, hogy az ágézszeretszabály 14. pontjában foglalt követelmények tiszteletben tartásához nem elegendő nyilvános konzultációt szervezni, hanem azt is bizonyítani kell, hogy ez a konzultáció lehetővé tette az érintett közszolgáltatási igények megfelelő figyelembevételét, vagy hogy valamely más megfelelő eszköz alkalmazása lehetővé tette a végfelhasználók és a szolgáltatók érdekeinek figyelembevételét.
- 38 A jelen ügyben nincs olyan dokumentum vagy bizonyíték, amely alátámasztaná a lengyel kormány a fellebbezők által a 2010. szeptemberi nyilvános konzultáció során az 1%-os hozzájárulási mértékével kapcsolatban tett észrevételre adott válaszát, ami többek között ezen észrevétel megalapozatlanságát bizonyítja.
- 39 Még ha a Törvényszék nem is vonta le a megfelelő következtetéseket, a megtámadott ítélet 137. pontjában kifejtett indokok mutatják, hogy mennyire illuzórikus jellegű volt ez a nyilvános konzultáció, és hogy annak során nem vették kellően figyelembe sem a felhasználók, sem a szolgáltatók igényeit. A hozzájárulás mértékének 1%-ról 2%-ra emelése ugyanis a fellebbezők szerint azzal a hatással járt volna, hogy a nettó költségek finanszírozásához való hozzájárulásra kötelezett alternatív szolgáltatókat szinte teljes nyereségüktől megfosztja, az egyetemes szolgáltatót arra kötelezi, hogy fedezze a teljes nettó költség 95%-át, valamint hogy a kompenzációs alap vegyes jellege ellenére (a szolgáltatók állami költségvetésben való részvétele) a lehető legkisebbre csökkenjen az államkincstár hozzájárulása, és a finanszírozás egésze ténylegesen átháruljon a piacra (a szolgáltatók és az állami költségvetés hozzájárulása).
- 40 A fellebbezők vitatják továbbá a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 48. pontjában szereplő állítását, amely szerint, mivel a szolgáltatók határozhattak az 1%-os hozzájárulási mértékről, *de facto* nem volt szükség a 2%-os módosított hozzájárulási mértékre vonatkozó konzultáció meghosszabbítására. Meg kell állapítani, hogy az összeg magasabb vagy alacsonyabb mértékének a nyilvános konzultáció során tett észrevételek és kifejtett álláspontok szempontjából van jelentősége, figyelembe véve többek között, hogy az értékelésnek összhangban kell állnia az érintett tevékenység jövedelmezőségével. A Törvényszék álláspontja értelmetlenné teszi a nyilvános konzultációt, mivel a konzultációban részt vevő szolgáltatók álláspontja teljes mértékben figyelmen kívül hagyható, és ez a konzultáció az annak során kifejtett álláspontokkal ellentétes határozathoz vezethet, ahogy az a jelen esetben is történt.

- 41 A második jogalapnak az ágészkeretszabály 60. pontjából eredő követelményekre vonatkozó második részében a fellebbezők először is azt állítják, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 54. pontjában állít, e 60. pontból kitűnik, hogy a nyilvános konzultáció eredményeit külön kell közzétenni. Mindenesetre a lengyel kormány sem külön, sem a postáról szóló törvény kihirdetésével összefüggésben nem tette közzé ezeket az eredményeket.
- 42 Másodsor, az ágészkeretszabály 14–16. pontjából kitűnik, hogy a lengyel kormány a kötelezettségei teljesítése érdekében nem csupán az egyetemes szolgáltatás PP részére történő nyújtására vonatkozó megbízást, azaz a közszolgáltatási kötelezettségeket és az ellentételezés kiszámításának módját meghatározó postáról szóló törvényt kellett volna kihirdetnie, hanem a nyilvános konzultáció eredményeit is.
- 43 A lengyel kormány úgy véli, hogy a második jogalap első része elfogadhatatlan, mivel a kérdések, amelyek arra vonatkoznak, hogy szükség volt-e további konzultációra, hogy a fellebbező társaságok hasznosan előadhatták-e észrevételeiket, és hogy mi volt a lengyel hatóságok indítéka, ténybeli jellegűek. A Bizottság és e kormány továbbá úgy véli, hogy ezt a második jogalapot, valamint a harmadik jogalap harmadik részét el kell utasítani mint megalapozatlant.

A Bíróság álláspontja

- 44 A második jogalap első, az ágészkeretszabály 14. pontjának megsértésére alapított részét illetően a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy az e 14. pontnak való megfeleléshez nem elegendő nyilvános konzultációt szervezni, hanem azt is bizonyítani kell, hogy e konzultáció lehetővé tette a végfelhasználók és a szolgáltatók érdekeinek figyelembevételét. Abban az esetben, ha az ellentételezés mértéke megduplázódott a nyilvános konzultáció során megvitatott összeghez képest, a Törvényszék azon álláspontja, amely szerint nem volt szükség a konzultáció meghosszabbítására, értelmetlenné tenné az ilyen konzultációt.
- 45 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 44. pontjában helyesen rámutatott – a Bizottság az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörének gyakorlása során magatartási szabályokat fogadhat el azon kritériumok meghatározása érdekében, amelyek alapján értékelni kívánja a tagállamok által tervezett, ágész működtetéséhez kapcsolódó támogatási intézkedések belső piaccal való összeegyeztethetőségét. A Bizottság az ágészkeretszabályhoz hasonló ilyen magatartási szabályok elfogadásával és közzétételével, amely révén kijelenti, hogy ezentúl alkalmazni fogja e szabályokat az általuk érintett esetekre, korlátozza magát az említett mérlegelési jogkör gyakorlásában, és főszabály szerint nem térhet el e szabályoktól anélkül, hogy ne tenné ki magát annak, hogy egyes esetekben az általános jogelveknek – mint az egyenlő bánásmód vagy a bizalomvédelem elvének – a megsértése címén felelősségre vonható legyen (lásd ebben az értelemben: 2016. március 8-i Görögország kontra Bizottság ítélet, C-431/14 P, EU:C:2016:145, 68. és 69. pont; 2016. július 19-i Kotnik és társai ítélet, C-526/14, EU:C:2016:570, 39. és 40. pont).
- 46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ágészkeretszabály 14. pontja szerint „[a] [jelen keretszabályban] meghatározott elvek alkalmazási köre kapcsán az EFTA-államoknak be kell mutatniuk, hogy a felhasználók és a szolgáltatók érdekeinek figyelembevétele érdekében nyilvános konzultáció vagy más alkalmas eszköz segítségével kellően mérlegelték közszolgáltatás iránti igényeiket. Ez az előírás nem alkalmazandó, amennyiben nyilvánvaló, hogy egy újabb konzultáció nem eredményez jelentős hozzáadott értéket egy nemrégiben végzett konzultációhoz képest”.
- 47 Meg kell tehát állapítani, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 46. pontjában, hogy e rendelkezés szövegéből világosan kitűnik, hogy a nyilvános konzultáció szervezése nem kötelező, az ilyen eljárás ugyanis csupán egyike azon alkalmas eszközöknek, amelyeket a tagállam az érintett közszolgáltatás iránti igények mérlegelése, valamint a felhasználók és a szolgáltatók érdekeinek figyelembevétele érdekében igénybe vehet.

- 48 Ezenkívül a megtámadott ítélet 47. és 48. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy mivel a fellebbezők a 2010. szeptemberi nyilvános konzultáció során érdemben előadhatták a kompenzációs alap működésére vonatkozó feltételekkel kapcsolatos észrevételeiket, amennyiben többek között kifejezésre juttathatták, és előterjeszthették, hogy nem értenek egyet a végül elfogadott mértéknél alacsonyabb mértékkel, mivel már e mértéket is túlzottnak ítélik, ezzel kapcsolatban egy újabb konzultáció az ágészkeretszabály 14. pontja értelmében nem eredményezett volna semmilyen „jelentős hozzáadott értéket”.
- 49 Meg kell állapítani, hogy a Törvényszék ezáltal téves jogalkalmazás nélkül alkalmazta az ágészkeretszabály 14. pontját, amennyiben megvizsgálta, hogy az elé terjesztett iratok releváns elemeire, és különösen a 2010. szeptemberi nyilvános konzultációra tekintettel egyértelmű volt-e, hogy az új nyilvános konzultáció a 14. pont második mondatának megfelelően nem eredményez jelentős hozzáadott értéket. Egyébiránt a fellebbezők egyáltalán nem állítják, hogy a Törvényszék e tekintetben az 14. pontban előírtól eltérő jogi szempontot alkalmazott volna.
- 50 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a fellebbezők állítása, amely szerint lényegében – amint az a jelen ítélet 39. és 40. pontjából kitűnik – a 2010. szeptemberi nyilvános konzultáció során megvitatott ellentételezési mérték és a vitatott határozatban a hatáskörrel rendelkező lengyel hatóságok által végül elfogadott mérték közötti 100%-os növekedés az jelenti, hogy egy új nyilvános konzultáció szükségszerűen jelentős hozzáadott értékkel bírt volna, egyenértékű azzal, hogy a Bíróságtól a Törvényszék ténybeli értékelésének felülvizsgálatát kéri.
- 51 Amint az az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel az ilyen értékelésnek a fellebbezés keretében történő felülvizsgálatára, kivéve az elferdítés esetét, amelyre a jelen ügyben nem hivatkoztak (lásd ebben az értelemben: 2019. november 28-i LS Cable & System kontra Bizottság ítélet, C-596/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:1025, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 52 Ebből következően a második jogalap első részét el kell utasítani.
- 53 A második jogalap második részét illetően a fellebbezők azt róják fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 54. pontjában figyelmen kívül hagyta az ágészkeretszabály 60. pontjából eredő követelményeket. Így először is e 60. pontból kitűnik, hogy a Törvényszék állításával ellentétben a nyilvános konzultáció eredményeit külön kell közzétenni. Másodsor, a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy a lengyel kormány a postáról szóló törvény kihirdetésével teljesítette a nyilvános konzultáció eredményeinek közzétételére vonatkozó kötelezettségét.
- 54 Az ágészkeretszabály 60. pontjának a) alpontja szerint az ágészkeretszabály hatálya alá tartozó minden egyes ellentételezés tekintetében az érintett tagállamnak közzé kell tennie az interneten vagy a keretszabály 14. pontjában említett bármely más megfelelő módon többek között a nyilvános konzultáció eredményeit.
- 55 A megtámadott ítélet 54. pontjában a Törvényszék mindenekelőtt megállapította, hogy a vitatott határozat (158) preambulumbekkezdésében a Bizottság ténybeli tévedés nélkül állapította meg, hogy a postáról szóló lengyel törvényt kihirdették. A Törvényszék kimondta továbbá, hogy az ágészkeretszabály 60. pontjából nem származik olyan kötelezettség a tagállam számára, hogy külön közzétegye a nyilvános konzultációk eredményeit. Végül abból a tényből, hogy a fenti 46–50. pontban kifejtett megállapítások szerint a Bizottság megalapozottan vélhette úgy, hogy tiszteletben tartották az ágészkeretszabály 14. pontja szerinti átláthatósági követelményeket, a Törvényszék azt a következtetést vonta le, hogy a Bizottság által a vitatott határozat (160) preambulumbekkezdésében levont, ennek megfelelő következtetés helytálló.

- 56 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az ágészkeretszabály 60. pontja a) alpontjának szövegéből kitűnik, hogy a fellebbezők állításával ellentétben a tagállamok nem kötelesek külön közzétenni a nyilvános konzultáció eredményeit, mivel ezek az eredmények például abban a jogi aktusban is szerepelhetnek, amellyel a tagállam az ágész működtetésének felelősségét az érintett vállalkozásra ruházza.
- 57 Mindazonáltal az a tény, hogy kihirdették a postáról szóló törvényt, amely nem vitatottan tartalmazza az ellentételezés számítási módszerére és az ellentételezés összegére vonatkozó lényeges információkat, nem feltétlenül jelenti azt, hogy a Lengyel Köztársaság eleget tett az ágészkeretszabály 60. pontjának a) alpontjában előírt azon kötelezettségének, hogy közzétegye a nyilvános konzultáció, a jelen esetben a 2010. szeptemberi nyilvános konzultáció eredményeit.
- 58 E tekintetben a lengyel kormány azt állítja, hogy ez a kötelezettség valóban teljesült, mivel a „nyilvános konzultáció eredményeinek” a 60. pont a) alpontja értelmében vett fogalma valójában megfelel annak a határozatnak, amely bizonyos eljárásoknak megfelelően különleges ellentételezést nyújt, következésképpen ez utóbbi, a postáról szóló törvényben szereplő információknak a közzététele azt jelenti, hogy az említett eredményeket is közzétették.
- 59 Meg kell azonban állapítani, hogy az ágészkeretszabály 60. pontja a) alpontjának egyértelmű megfogalmazására tekintettel a nyilvános konzultáció eredményeinek e pont értelmében vett közzétételére vonatkozó kötelezettség ilyen értelmezése nem fogadható el. E tekintetben ki kell fejteni, hogy amennyiben valamely tagállam úgy dönt, hogy az ágész működtetésével való megbízást tartalmazó jogi aktus kihirdetésével teljesíti a nyilvános konzultáció eredményeinek közzétételére vonatkozó kötelezettségét, e kötelezettség hatékony érvényesülésétől való megfosztásának elkerülése érdekében helyénvaló, hogy e kihirdetés kellő részletességgel kifejezetten utaljon az említett jogi aktus elfogadásához vezető eljárás keretében lefolytatott nyilvános konzultáció eredményeire.
- 60 Ebből következik, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 54. pontjának első mondatában szereplő azon állítása, amely szerint a Bizottság ténybeli tévedés nélkül állapította meg, hogy a postáról szóló törvényt „kihirdették”, nem elegendő azon megállapítás indokolásához, hogy a lengyel kormány eleget tett a 2010. szeptemberi nyilvános konzultáció eredményeinek közzétételére vonatkozó kötelezettségének az ágészkeretszabály 60. pontjának a) alpontja értelmében.
- 61 Ugyanez vonatkozik a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 54. pontjának utolsó mondatában szereplő azon állítására, amely szerint az a tény, hogy a Bizottság megalapozottan vélhette úgy, hogy az ágészkeretszabály 14. pontjában említett átláthatósági követelményeket tiszteletben tartották, arra enged következtetni, hogy ez utóbbi nem követett el hibát, amikor azt állította, hogy az átláthatóság követelménye teljesült.
- 62 Ugyanis az említett 14. pontból eredő, annak bizonyítására vonatkozó követelmények, hogy az érintett közszolgáltatási igényeket nyilvános konzultáció vagy más alkalmas eszköz útján figyelembe vették, nem tekinthetők egyenértékűnek az ágészkeretszabály 60. pontjának a) alpontjában foglalt átláthatósági követelménnyel, amely kifejezetten a nyilvános konzultáció eredményeinek közzétételére vonatkozik. Ennélfogva az a tény, hogy valamely tagállam eleget tett az ágészkeretszabály 14. pontjában foglalt követelményeknek, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy eleget tett az e keretszabály 60. pontjának a) alpontja értelmében vett átláthatósági kötelezettségnek is.
- 63 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 54. pontjában több alkalommal is tévesen alkalmazta a jogot az ágészkeretszabály 60. pontjából eredő követelmények értelmezését illetően.

- 64 Mindazonáltal a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a Törvényszék által elkövetett téves jogalkalmazás nem vonja maga után a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését, ha a rendelkező rész a többi jogi indok alapján megalapozottnak bizonyul (2017. szeptember 21-i Easy Sanitary Solutions és EUIPO kontra Group Nivelles ítélet, C-361/15 P és C-405/15 P, EU:C:2017:720, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 65 A jelen ügyben a vitatott határozat (122) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a Bizottság álláspontja szerint a Lengyel Köztársaságnak nem kell bizonyítania, hogy az ágészkeretszabály 14. pontjában foglalt követelményeknek megfelelően – nyilvános konzultáció lefolytatásával vagy más alkalmas eszköz útján – kellően figyelembe vette a közszolgáltatási igényeket, mivel a PP-re ruházott közszolgáltatási kötelezettségek megfelelnek a postai irányelvből eredő egyetemes postai szolgáltatásokra vonatkozó követelményeknek. A Bizottság az említett (122) preambulumbekzdésben megjegyezte továbbá, hogy mindenesetre nyilvános konzultációt szerveztek a postáról szóló törvényről és annak végrehajtási rendeleteiről. E tekintetben az angol nyelvű „*in any event*” kifejezés használata miatt úgy tűnik, hogy a Bizottság ez utóbbi megállapítását a teljesség kedvéért tette.
- 66 A megtámadott ítélet 50. pontjában, a Törvényszék helybenhagyta a Bizottságnak a vitatott határozat (122) preambulumbekzdésében szereplő értékelését – és ezt a fellebbezők fellebbezéseikben nem vitatták –, amennyiben a lengyel hatóságoknak, mivel tiszteletben tartották a postai irányelv követelményeit, már nem kellett megfelelniük az ágészkeretszabály 14. pontjában előírt kötelezettségeknek.
- 67 Ebből következik, hogy a Törvényszék által az ágészkeretszabály 63. pontjából eredő követelmények – különösen az e keretszabály 14. pontjában említett nyilvános konzultáció eredményeinek az ugyanezen keretszabály 60. pontjának a) alpontja értelmében vett közzétételére vonatkozó követelmények – értelmezését illetően a jelen ítélet 60. pontjában megállapított hibák nem érintik a Törvényszék azon következtetését, amely szerint a fellebbezők kereseteit el kell utasítani.
- 68 A fenti megfontolásokból következik, hogy a második jogalap második részének nem lehet helyt adni, és az utóbbi jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

- 69 A négy részből álló harmadik jogalap egyrészt az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapul, amennyiben a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az ágészkeretszabály 52. pontjában foglalt követelményeket tiszteletben tartották, másrészt pedig a postai irányelv 7. cikke (1) és (3)–(5) bekezdésének megsértésén.
- 70 E jogalap első részét illetően a fellebbezők a megtámadott ítélet 84–86. pontját vitatják, és lényegében a kompenzációs alap hátrányosan megkülönböztető jellegére, valamint a postai irányelv 7. cikke (3) és (4) bekezdésének a lengyel kormány általi téves átültetésére hivatkoznak.
- 71 A Törvényszék álláspontja ellentmondásos, mivel úgy ítélte meg, hogy a futárpostai szolgáltatások nem minősülnek az egyetemes szolgáltatásokkal egyenértékű szolgáltatásoknak, ugyanakkor azt is kimondta, hogy fogyasztók szempontjából az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásokkal egyenértékűnek minősülnek.

- 72 Először is a fellebbezők azt állítják, hogy az e szolgáltatások nyújtására vonatkozó szabályokat, azok árképzését és más jogi követelményeket illetően nem áll fenn konvergencia az egyetemes szolgáltatás és az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatások között. E két szolgáltatástípus alapvetően különbözik egymástól.
- 73 Így különösen, először is az egyetemes szolgáltatást egységes módon, a postai szolgálatóhelyek meghatározott eloszlása alapján, valamint a postai küldemények szállításának sajátos aránya alapján kell nyújtani. Az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásokat nyújtó jogalanyokra azonban e korlátozások egyike sem vonatkozik.
- 74 Továbbá az egyetemes szolgáltatást a nemzeti postai szabályozó hatóság által jóváhagyott elérhető áron kell nyújtani, míg az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásokat nyújtó jogalanyok szabadon határozhatják meg e szolgáltatások árait. A Bizottság e két szolgáltatástípus esetében egységes százalékos arányt alkalmazott, míg a PP e szolgáltatások nyújtására vonatkozó számviteli eredményei nagyon eltérőek. Ezek az eredmények azt mutatják, hogy tévesek a Törvényszék megállapításai, amelyek arra vonatkoznak, hogy az egyetemes szolgáltatásokat és az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatásokat – azok állítólagos hasonló tulajdonságaira tekintettel – azonos módon kell kezelni.
- 75 Végül az egyetemes szolgáltatás arra kötelezi a szolgáltatót, hogy minden munkanapon legalább egyszer és hetente legalább 5 napon – az ünnepnapok kivételével – biztosítsa a levélgyűjtő szekrények ürítését és a postai küldemények kézbesítését, lehetővé téve, hogy a feladó feladóvevényt kaphasson az ajánlott levélről. A nemzeti szabályozás ugyanakkor nem ír elő ilyen követelményt az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatások tekintetében, amely követelmény következhet a szolgáltató szerződéses kötelezettségeiből, anélkül azonban, hogy e szolgáltatások meghatározó jellemzője lenne.
- 76 Másodszor a fellebbezők úgy érvelnek, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 85. pontjában tett megállapítás téves és ellentétes a matematikai elvekkel, mivel a PP által a kompenzációs alapba fizetett százalékkérték semmi esetre sem haladhatja meg a többi postai szolgáltató hozzájárulását.
- 77 Harmadszor, a megtámadott ítélet 86. pontját illetően a fellebbezők arra emlékeztetnek, hogy az egyetemes szolgáltatást közérdekből, kvázi monopolhelyzetben nyújtják, míg az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatások olyan liberalizált piaci szegmenst alkotnak, amelyet erős verseny jellemez.
- 78 A harmadik jogalap második részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette a postai irányelv 7. cikkének (5) bekezdését mivel a kompenzációs alap aránytalan jellegű.
- 79 Először is, a keresetek vizsgálata során a Törvényszék teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a nettó költség finanszírozásának kiszámítása érdekében elfogadott – 10,82%-ban megállapított – súlyozott átlagos tőkekölség (WACC) és az egyenértékű szolgáltatások megtérülési rátája közötti eltérés kérdését, amelyet a Bizottság a bevétel 2%-ának megfelelő hozzájárulás arányos jellegének megállapítása során alapul vett. Amennyiben a minimális tőkekölséget a postai szolgáltatások piaci szegmensében 10,82%-ban határozták meg, nyilvánvalóan ellentmondásos lenne, ha a Bizottsághoz, majd a Törvényszékhez hasonlóan azt állapítanánk meg, hogy az egyenértékű szolgáltatások 5,5%-os megtérülési rátája lehetővé teszi egy 2%-os hozzájárulási mérték elfogadását úgy, hogy ez a mérték ne minősüljön olyan tényezőnek, amely a tényleges versenytársakat kiszorítja a piacról, sem olyan tényezőnek, amely e versenytársakat visszatartja a piacra lépéstől.
- 80 Másodszor a fellebbezők úgy vélik, hogy a Törvényszék megállapításait nem támasztják alá a jelen ügy bizonyítékai. Egyrészt, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság nem rendelkezett a PP megtérülési rátájára vonatkozó adatoktól eltérő adatokkal, a PP által levont következtetések mindenképpen tévesek.

- 81 Másrészt, a Bizottságnak előre kellett volna látnia, hogy 2013 a postai szolgáltatások piaci liberalizációjának első éve, és ebből következően az egyetemes szolgáltatások piacán a megnövekedett verseny a jövedelmezőség csökkenésével jár.
- 82 Ezenkívül a fellebbezők vitatják a Törvényszék azon álláspontját, amely szerint a jelen jogvita szempontjából csak a 2013-as évnél van jelentősége – amely ténylegesen az egyetlen olyan év, amikor a fellebbezők elérték a Bizottság által előirányzott megtérülési rátát – mivel a vitatott határozat elfogadásakor a Bizottság nem tudhatta, hogy a nettó költség 2015-ben is felmerül-e.
- 83 Végül a kompenzációs alap létrehozása szükségessé tenné egy, a túlzott előnyökkel szembeni védelmet szolgáló mechanizmus bevezetését is. A kompenzációs alapnak ugyanis figyelembe kell vennie a kijelölt szolgáltató által a következő években elért nyereséget – különösen, ha a szolgáltatót nem ajánlati felhívás útján jelölték ki –, valamint a liberalizáció kezdeti szakaszában fennálló sajátos piaci helyzetet.
- 84 A harmadik jogalap harmadik részében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette a postai irányelv 7. cikkének (5) bekezdését, mivel nem ismerte el a kompenzációs alap létrehozásának folyamatában az átláthatóság hiányát. E tekintetben a Törvényszék tévesen hivatkozott a 2014. december 12-i Crown Equipment (Suzhou) és Crown Gabelstapler kontra Tanács ítéletre (T-643/11, EU:T:2014:1076).
- 85 A fellebbezők emlékeztetnek arra, hogy a Törvényszék előtt előadták, hogy az alap végső formája és a finanszírozáshoz való maximális hozzájárulás (a bevétel 2%-a) nem képezte tanácsadó-bizottsági eljárást tárgyát, és hogy az érdekelt nem tudtak észrevételeket tenni. Így a jelen ügyben a 2009. október 1-jei Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítéletből (C-141/08 P, EU:C:2009:598) eredő ítélkezési gyakorlatnak van relevanciája, mivel nem zárható ki, hogy a kormány megváltoztatta volna álláspontját, ha az érdekelt kifejtették volna az véleményüket a finanszírozáshoz való hozzájárulás legmagasabb mértékének megduplázásával kapcsolatban.
- 86 A harmadik jogalap negyedik részét illetően a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 153–156. pontjában megsértette a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdését, mivel nem tartotta tiszteletben a méltánytalan pénzügyi teherre vonatkozó feltételt.
- 87 Először is a fellebbezők úgy vélik, hogy a 2010. október 6-i Bizottság kontra Belgium ítélettel (C-222/08, EU:C:2010:583) és a 2010. október 6-i Base és társai ítélettel (C-389/08, EU:C:2010:584) ellentétben a nemzeti szabályozás azt írja elő, hogy amennyiben a nettó költség veszteséget okoz, a veszteség összege a PP számára automatikusan méltánytalan tehernek minősül. Ez a vélelem azt jelenti, hogy sem a veszteségek összegét, sem a PP sajátos jellemzőit, mint például berendezéseinek minőségét, gazdasági és pénzügyi helyzetét vagy piaci részesedését nem kell vizsgálni a méltánytalan teherre vonatkozó feltétel szempontjából.
- 88 Tekintettel az egyetemes szolgáltatásnak a távközlési és postai piacon történő finanszírozására vonatkozó uniós szabályok széles körű konvergenciájára, a jelen ügyben a Bíróságnak a fent említett ítéletekben kifejtett álláspontját figyelembe kell venni. E tekintetben a nemzeti szabályozás által az egyetemes szolgáltatás nettó költségének finanszírozása érdekében követett módszer összeegyeztethetetlen a postai irányelv által előírt finanszírozási modellel.
- 89 A fellebbezőknek a kijelölt szolgáltatóra háruló méltánytalan teher kiszámításával kapcsolatos álláspontját egyébként a postai szolgáltatások európai szabályozói csoportjának „*Net Cost Calculation and Evaluation of a Reference Scenario*” (nettó költségszámítás és egy referencia-forgatókönyv értékelése) című 2012. évi jelentése, valamint a jogirodalom is megerősíti.

- 90 Ezt követően az uniós jog egységes értelmezése elvének megsértésére hivatkoznak azzal az indokkal, hogy Lengyelországban a nemzeti szabályozó hatóság postai piacra vonatkozó határozatai ellen benyújtott fellebbezéseket elbíráló nemzeti bíróságok nem veszik figyelembe a Bírósághoz az eljárás során benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmeket.
- 91 Végül, a nemzeti szabályozás nem megfelelő jellegű, mivel a felülvizsgálati eljárás keretében az ügy érdemére vonatkozó döntést főszabály szerint nem vizsgálják.
- 92 A fellebbezők válaszaikban kifejtik, hogy a harmadik jogalap első, második és negyedik részében kifejezetten megjelölték a megtámadott ítélet indokait, továbbá olyan érveket is előadtak, amelyek nem a tényállás, hanem az egyetemes szolgáltatás körébe tartozó szolgáltatások Törvényszék általi téves jogi minősítésének megkérdőjelezésére, valamint annak bizonyítására irányulnak, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta az uniós jogot a postai irányelv 7. cikke (1) és (3)–(5) bekezdésének megsértése tekintetében.
- 93 A Bizottság úgy véli, hogy a harmadik jogalap első, második és negyedik része elfogadhatatlan, és mindenesetre ez a jogalap teljes egészében megalapozatlan. A lengyel kormány úgy véli, hogy a jogalap teljes egészében elfogadhatatlan, és mindenesetre megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

- 94 A harmadik jogalap első részében a fellebbezők lényegében a megtámadott ítélet 84–86. pontját vitatják, és azt állítják, hogy a kompenzációs alap hátrányosan megkülönböztető jellegű, valamint hogy a lengyel kormány helytelenül ültette át a postai irányelv 7. cikkének (3) és (4) bekezdését.
- 95 Először is meg kell állapítani, hogy a fellebbezők által e jogalap első részének alátámasztására előadott és a jelen ítélet 70–77. pontjában összefoglalt érvek lényegében a Törvényszék által az egyetemes postai szolgáltatások és az egyenértékű postai szolgáltatások felcserélhetőségére, valamint a PP-t terhelő hozzájárulás összegének számítási módjából levonandó következtetésekre vonatkozóan a megtámadott ítélet 84. és 85. pontjában kifejtett ténybeli értékelés megkérdőjelezésére irányulnak.
- 96 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a Törvényszék hatásköre kizárólag a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére terjed ki. A tények és bizonyítékok értékelése tehát – az elferdítés esetét kivéve – nem minősül olyan jogkérdésnek, amely a fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alá tartozna (2020. február 13-i Görögország kontra Bizottság [Állandó legelők] ítélet [C-252/18 P, EU:C:2020:95] 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 97 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a fellebbezők nem hivatkoznak a Törvényszék által vizsgált tények vagy bizonyítékok elferdítésére.
- 98 Másodsor, ami a megtámadott ítélet 86. pontjára vonatkozó kifogást illeti, a fellebbezők nem jelölik meg kellő egyértelműséggel a megtámadott ítéletben a Törvényszék által állításuk szerint elkövetett téves jogalkalmazást, ami a jelen ítélet 31. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra tekintettel megakadályozza a Bíróságot abban, hogy gyakorolja a Törvényszék által végzett értékelés jogszerűségére vonatkozó felülvizsgálati jogkörét.
- 99 Ebből következően a harmadik jogalap első része teljes egészében elfogadhatatlan, és azt el kell utasítani.
- 100 A harmadik jogalap második része a postai irányelv 7. cikke (5) bekezdésének állítólagos megsértésén alapul, mivel a fellebbezők szerint a kompenzációs alap aránytalan jellegű. Az e jogalap első részére vonatkozó érvelés egy részéhez hasonlóan az e második részt alátámasztó érv lényegében arra irányul,

hogy megkérdőjelezze a Törvényszék ténybeli értékelését a kompenzációs alap arányosságának vizsgálatára vonatkozóan – amelyet e fórum az elé terjesztett bizonyítékok alapján végzett el –, anélkül hogy e tekintetben bármilyen elferdítésre hivatkozna.

- 101 Következésképpen a harmadik jogalap második része is elfogadhatatlan, ezért azt el kell utasítani.
- 102 A harmadik jogalap harmadik részében a fellebbezők lényegében azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette a postai irányelv 7. cikkének (5) bekezdését, mivel nem ismerte el a kompenzációs alap létrehozásának folyamatában az átláthatóság hiányát.
- 103 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint az a jelen ítéletnek a második jogalap első részének vizsgálatára vonatkozó 45–52. pontjából kitűnik – a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 47. és 48. pontjában azt állapította meg, hogy a fellebbezők hatékonyan elő tudták terjeszteni észrevételeiket, és hogy az újabb konzultáció nem nyújtott volna az ágészkeretszabály 14. pontja értelmében vett „jelentős hozzáadott értéket” a 2010. szeptemberi nyilvános konzultációhoz képest.
- 104 E körülmények között, és anélkül hogy a Bíróságnak állást kellene foglalnia a harmadik jogalap harmadik részének elfogadhatóságáról, meg kell állapítani, hogy mivel a fellebbezők e rész keretében nem állítják, és nem is bizonyítják, hogy a postai irányelv 7. cikkének (5) bekezdésében előírt átláthatóság elvének tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettség a jelen ügyben az érdekelt felekkel az ágészkeretszabály 14. pontjából eredőnél szélesebb körű konzultációt követelne meg, a jelen ítélet 45–51. pontjában kifejtett indokok elegendőek annak megállapításához, hogy a harmadik jogalap harmadik része megalapozatlan.
- 105 A harmadik jogalap negyedik része azon alapul, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 153–156. pontjában megsértette a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdését azáltal, hogy figyelmen kívül hagyta a méltánytalan pénzügyi teherre vonatkozó feltételt.
- 106 A Bizottsághoz és a lengyel kormányhoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy annak ellenére, hogy a fellebbezők megismétlik és megjelölik a megtámadott ítélet vitatott pontjait, e negyedik részt mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 107 A fellebbezők által e negyedik rész keretében előadott érvelésnek a jelen ítélet 87–89. és 91. pontjában összefoglalt részét illetően meg kell állapítani, hogy ezen érveléssel lényegében a vitatott határozat és a postáról szóló törvény tartalmának vitatására szorítkoznak, anélkül hogy bármikor részletesen utalnának a Törvényszék által végzett értékelésre, és megjelölnék, hogy miben áll a Törvényszék téves jogalkalmazása.
- 108 A Bíróság már kimondta, hogy nyilvánvalóan elfogadhatatlanok a fellebbezésben foglalt azon érvek, amelyek nem a határozat megsemmisítése iránti kereset alapján a Törvényszék által hozott ítéletet, hanem azon határozatot vitatják, amelynek megsemmisítését a Törvényszéktől kérték (2012. szeptember 27-i Brighton Collectibles kontra OHIM és Felmar végzés, C-624/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:598, 35. pont).
- 109 Ami az uniós jog egységes értelmezése elvének megsértésére alapított, a jelen ítélet 90. pontjában összefoglalt érvet illeti, elegendő megállapítani, hogy a fellebbezők nem jelölték meg pontosan a megtámadott ítéletben állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazást.
- 110 Mindenesetre hangsúlyozni kell, hogy a harmadik jogalap negyedik része szintén megalapozatlan.
- 111 A fellebbezők lényegében a lengyel hatóságok által alkalmazott módszert vitatják, amelyet a Bizottság is megerősített, és amely szerint, mivel az egyetemes szolgáltatások nyújtásának nettó költsége veszteséget okoz e szolgáltatások nyújtójának, e veszteségek összege e szolgáltató számára a postai irányelv

7. cikkének (3) bekezdése értelmében vett méltánytalan pénzügyi terhet jelent. A fellebbezők közelebbről úgy vélik, hogy a „méltánytalan pénzügyi teherre” vonatkozó feltétel vizsgálatának meg kell felelnie a Bíróság által többek között a 2010. október 6-i Bizottság kontra Belgium ítéletben (C-222/08, EU:C:2010:583, 49. és 50. pont) és a 2010. október 6-i Base és társai ítéletben (C-389/08, EU:C:2010:584, 42. és 43. pont) az egyetemes elektronikus hírközlési szolgáltatásokéval összehasonlítható területre vonatkozóan megkövetelt vizsgálatnak, amely magában foglalja az érintett vállalkozás sajátos helyzetének olyan tényezők csoportja alapján történő elemzését, mint például a berendezései minősége, a gazdasági és pénzügyi helyzete vagy piaci részesedése.
- 112 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet 153. pontjában a Törvényszék lényegében megállapította, hogy a postai irányelv 7. cikke (3) bekezdésének megfelelően a postáról szóló törvény megköveteli a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságtól annak meghatározását, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek méltánytalan pénzügyi terhet jelentenek-e a kijelölt szolgáltató számára. A Törvényszék szerint a jelen ügyben ez a helyzet, mivel a vitatott határozat (16) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy a lengyel postai szabályozó hatóság feladata, hogy ezt az értékelést az említett postai irányelvet átültető, postáról szóló törvénynek megfelelően végezze el.
- 113 Márpedig a fellebbezők nem vitatták a Törvényszék megállapítását e postai szabályozó hatóság azon kötelezettségére vonatkozóan, hogy meg kell vizsgálnia, hogy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek a postai irányelv 7. cikkének (3) bekezdése értelmében méltánytalan pénzügyi terhet jelentenek-e a kijelölt szolgáltató számára.
- 114 Másodszor a megtámadott ítélet 156. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a szóban forgó intézkedéssel nem nyílik meg automatikusan a PP joga az egyetemes szolgáltatási kötelezettségei nettó költségének ellentételezésére, mivel – amint az a vitatott határozat (16), (84)–(87) és (144) preambulumbekkezdéséből kitűnik – e jog csak akkor nyílik meg, ha az egyetemes szolgáltatás nyújtása számviteli veszteséget eredményez. A Törvényszék e 156. pontban hozzáteszi, hogy az ellentételezéshez való jog az egyetemes szolgáltatás nyújtásából eredő számviteli veszteségre vagy az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségére vonatkozó összegek közül az alacsonyabbnak felel meg, ami – amint azt a Bizottság a vitatott határozat (144) preambulumbekkezdésében megállapította – azt jelenti, hogy a szóban forgó intézkedés korlátozóbb jellegű, mint az ágészkeretszabály, amely utóbbi potenciálisan lehetővé teszi az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek nettó költségének teljes ellentételezését.
- 115 Márpedig, ha abból indulunk ki, hogy a 2010. október 6-i Bizottság kontra Belgium ítéletből (C-222/08, EU:C:2010:583) és a 2010. október 6-i Base és társai ítéletből (C-389/08, EU:C:2010:584) eredő ítélkezési gyakorlat alkalmazható a postai irányelv értelmezésére, először is rá kell mutatni, hogy a megtámadott ítélet 156. pontjában szereplő azon megállapítás, amely szerint az ellentételezéshez való jog csak akkor nyílik meg, ha az egyetemes szolgáltatások nyújtása az e szolgáltatások nyújtásával megbízott vállalkozás számára számviteli veszteséget eredményez, lehetővé teszi annak megállapítását, hogy teljesült a Bíróság által alkalmazott kritérium, nevezetesen hogy az érintett feladat a kérdéses vállalkozás számára „a teherviselő képességére tekintettel túlzott jellegű”.
- 116 Másodszor meg kell állapítani, hogy az ágészkeretszabály 25. pontjából, amelyre a vitatott határozat (144) preambulumbekkezdése utal, és amelyre a Törvényszék a megtámadott ítélet 156. pontjában hivatkozik, az következik, hogy az ellentételezés összegét a „nettó elkerülhető költség” módszerével is ki lehet számítani, amely a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéséhez szükséges vagy várhatóan szükséges nettó költség kiszámításából áll, és amely a szolgáltató e kötelezettség ellátása melletti nettó működési költsége és ugyanazon szolgáltató ilyen kötelezettség nélküli nettó működési költsége vagy nyeresége közötti különbségnek felel meg. Így e 25. pont szövegére tekintettel az ilyen számítási módszer főszabály szerint még a közszolgáltatási kötelezettségeket nyújtó szolgáltató pénzügyi veszteségei hiányában is az egyetemes szolgáltatási kötelezettségek költségeinek ellentételezéséhez vezethet.

- 117 A fellebbezők azonban nem vitatták, hogy – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 156. pontjában helyesen rámutatott – az ellentételezéshez való jog e számítási módja kevésbé korlátozó, mint a Lengyel Köztársaság által a postáról szóló törvény keretében alkalmazott és a Bizottság által a vitatott határozatban vizsgált módszer.
- 118 E tekintetben hozzá kell tenni, hogy a fellebbezők által hivatkozott 2010. október 6-i Bizottság kontra Belgium ítélet (C-222/08, EU:C:2010:583) és a 2010. október 6-i Base és társai ítélet (C-389/08, EU:C:2010:584) alapjául szolgáló ügyek tényállásának megvalósulása idején hatályos, a közszolgáltatással járó ellentételezés formájában nyújtott állami támogatásról szóló közösségi keretszabály (HL 2005. C 297., 4. o.) „nettó elkerülhető költséggel” kapcsolatban nem írt elő ilyen módszert, ami megerősíti, hogy ez az ítélkezési gyakorlat mindenestre nem irányadó a Törvényszék álláspontja megalapozottságának vizsgálatára a jelen fellebbezések keretében.
- 119 A fentiekből következik, hogy a harmadik jogalap negyedik része elfogadhatatlan, és mindenestre megalapozatlan, ezért azt el kell utasítani.
- 120 Következésképpen, mivel a harmadik jogalap egyetlen részének sem lehet helyt adni, e harmadik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

- 121 A megtámadott ítélet 167. pontjára vonatkozó negyedik jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék megsértette a postai irányelv 7. cikkének (1) bekezdését, amennyiben elfogadta az egyetemes szolgáltatás költségeinek a PP számára biztosított bizonyos kizárólagos és különleges jogok révén történő finanszírozását.
- 122 Emlékeztetnek arra, hogy a postai irányelv 8. cikkében említettekén kívüli, a PP által továbbra is élvezett kizárólagos és különleges jogok kifejezetten szerepeltek a vitatott határozat (52)–(56) preambulumbekkezdésében, és azok fennállása nem volt vitatott. E szolgáltatások fennállásának megállapításához tehát nem volt szükséges olyan érveket felhozni, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy e szolgáltatások nem tartoznak az említett 8. cikkben említett jogok körébe. E célból elegendő lett volna az említett cikket elemezni, amit a Törvényszék nem tett meg. A fellebbezők hozzáteszik, hogy e kizárólagos és különleges jogok közül néhány nem kapcsolódik funkcionálisan az egyetemes szolgáltatáshoz.
- 123 Válaszaikban azt állítják, hogy ellentétben a Törvényszék állításával a Bizottsághoz benyújtott panaszaikból kitűnik, hogy a PP-nek biztosított kizárólagos jogok nem voltak elfogadhatók az egyetemes szolgáltatás ágazati szabályai alapján. Ezenkívül az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy indokolt megvizsgálni többek között az egyetemes szolgáltatás ágazati finanszírozására vonatkozó szabályokat. E tekintetben a fellebbezők hangsúlyozzák, hogy a kizárólagos jogok kérdése funkcionálisan kapcsolódik a PP-nek nyújtott, szóban forgó támogatáshoz.
- 124 A Bizottság és a lengyel kormány úgy véli, hogy e negyedik jogalap elfogadhatatlan, és mindenestre megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

- 125 A megtámadott ítélet 167. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbezők nem terjesztettek elő egyetlen olyan érvet sem, amely bizonyíthatná, hogy a PP-nek biztosított, a vitatott határozat (51)–(56) preambulumbekzdésében szereplő jogok nem tartoznak a postai irányelv 8. cikkében kifejezetten előírt kivétel hatálya alá, és ennél fogva bizonyíthatják az ezen irányelv állítólagos megsértéséből eredő hibát.
- 126 E tekintetben a fellebbezők a negyedik jogalapjuk keretében lényegében arra hivatkoznak, hogy a PP-nek biztosított kizárólagos és különleges jogok szerepeltek a vitatott határozatban, és azok létezése nem volt vitatott, ami azt jelenti, hogy nem volt szükség olyan érvek előterjesztésére, amelyek alkalmasak annak bizonyítására, hogy ezek a jogok nem tartoznak a postai irányelv említett 8. cikkében említett jogok körébe.
- 127 Márpedig egyrészt meg kell állapítani, hogy a fellebbezők ezzel – anélkül hogy a Törvényszék előtti érvelésük bármilyen elferdítésére hivatkoznának – nem hivatkoznak az általános jogelvek vagy a bizonyítási teherre és a bizonyításvételre alkalmazandó eljárási szabályok megsértésére.
- 128 Másrészt nem lehet helyt adni annak az érveknek, amely szerint a PP-nek biztosított jogok a postai irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt tilalom hatálya alá tartozó kizárólagos és különleges jogoknak minősülnek, és ezért nem tartoznak az ezen irányelv 8. cikkében foglalt kivétel hatálya alá.
- 129 A postai irányelv 7. cikkének (1) bekezdésének első mondata szerint ugyanis a tagállamok nem adhatnak vagy tarthatnak fenn a postai szolgáltatások bevezetésére és nyújtására vonatkozó kizárólagos vagy különleges jogokat. Ebben a tekintetben ezen irányelv 8. cikke kivételt képez az említett irányelv 7. cikkének rendelkezései alól, amennyiben úgy rendelkezik, hogy e rendelkezések nem érintik a tagállamok arra vonatkozó jogát, hogy nemzeti jogszabályaik szerint megszervezzék a közforgalmi útvonalak mentén levélgyűjtő szekrények elhelyezését, a postai bélyegek kibocsátását, illetve a bírósági vagy közigazgatási eljárások során igénybe vett ajánlott postai szolgáltatásokat.
- 130 A postai irányelv 7. cikke (1) bekezdésének rendelkezései és 8. cikke közötti kapcsolatból tehát az következik, hogy a kizárólagos vagy különleges jogok létezése, amelyek főszabály szerint az említett 7. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom hatálya alá tartoznak, nem feltétlenül jelenti azt, hogy e jogok nem tartozhatnak az említett irányelv 8. cikkében említett, és az e tilalom által nem érintett különböző szolgáltatási kategóriákba.
- 131 Következésképpen a negyedik jogalapot el kell utasítani.
- 132 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy mivel a Bíróság a fellebbezések egyetlen jogalapjának sem adott helyt, a fellebbezéseket el kell utasítani.

A költségekről

- 133 Az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.
- 134 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint – amelyet az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell – a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 135 Mivel az InPost Paczkomaty és az Inpost peresztes lett, a Bizottság és a lengyel kormány kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a jelen fellebbezésekkel összefüggésben felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezéseket elutasítja.**
- 2) Az Inpost Paczkomaty sp. z o.o. és az Inpost S. A. maguk viselik saját költségeiket.**

Aláírások